

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 18. listopada, 1892.

List 47.

Govor pri novi maši č. g. Matevža Rihar-ja v Polhovem Gradcu 7. avgusta 1892.

Govoril njegov brat č. g. Franc Rihar, kapelan
v Železnikih.

(Konec.)

Vsakdo naj nas ima za služabnike Kristusove
in delivce skrivnostij božjih. 1. Kor. 4. 1.

III.

c) Zraven pa duhovne pastirje pridno poslušajte: njih usta, so usta božja; njih beseda, je beseda božja; kedor se njim upira, se upira Bogu. Ljuba mladina, poslušaj jih, če te napeljujejo k nedolžnosti ter te svaré pred slabimi znanji in hudobno družčino: poslušajte jih vi, stariši, ako vas opominjajo, da izrejte otroke v strahu božjem. Če vam povedo kedaj ostro, je to njih dolžnost, ker gre tu za večno srečo vaših duš, zato jim tega dober kristijan zameril ne bo. „Kedor vas posluša, mene posluša,“ tako je govoril Jezus sam, „kedor pa vas zaničuje, mene zaničuje.“ „Kedor se vas dotakne, se dotakne moje punčice v očesu.“ To so ostre besede božje, ktere si zapomnite dobro. Ljubite, spoštujte duhovne, ki vam delé milosti božje, vam režejo kruh nebeški pri sv. Obhajilu ter vam tako odpirajo rajška vrata — in srečo bodeš imel, da bode tebi tudi na smertno uro prinesel mašnik sv. popotnico ter izročil Stvarniku tvojo dušo.

Ljubite, dragi moji, Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, spoštujte tudi duhovne, in Bog vam bode pošiljal dobrih dušnih pastirjev, ki vas bodo vodili na dobro pašo, slednjič pa vas dobre ovčice pripeljali na večno sladke pašnike k dobremu pastirju Jezusu. O sreča, o blagor!

Sedaj pa, dragi brat po telesu in tudi brat v Kristusu, ljubi novomašnik! Bliža se naj lepši

trenutek tvojega življenja. Stopil boš pred altar Gospodov in kmalo boš deržal v derhtečih rokah Sina božjega, ter njegovo predobro Sercé, ki je bilo prebodeno na križu ter se je povžilo in izpraznilo do zadnje kaplje kervi — za nas. Oj položi v to Serce vse svoje prošnje, bodi prepričan, da preveč prosil ne boš — to je Serce vsemo-gočnega Boga... Priporoči mu sv. Cerkev... Leona XIII... mil. škofa... vse duhovne tovariše... pa starišev, bratov ne pozabi. Velikodušen je dar Jezusov, ker se bo On celega daroval v tvojih rokah; velikodušen bodi tudi danes Ti in se Jezusu celega daruj. Položi mu na altar svoje življenje ter ga prosi, da bi ono ljubezen do Jezusa v najsv. Zakramentu, ki jo čutiš danes, ohranil do svoje smerti. Da bi ti popotnico mogel prejeti z ljubeznijo kot sv. Nerij, ki je Jezusu nasproti klical: O moja ljubezen, o moja ljubezen!

Zraven Jezusa pa ljubi tudi Marijo, ono presv. Devico, ki je bila izvoljena nositi božje Dete v svojih čistih rokah. (Marija in duhovnik, kako podobna sta si!) Kakor je Marija čudovito rodila Sina božjega, ga tudi duhovnik na čuden način kliče iz nebes. Kot je Marija svojega nebeškega Sina vedno in nazadnje pod križem darovala nebeškemu Očetu, tako ga duhoven vsaki dan daruje na altari. Kakor se je Marija darovala popolnoma Bogu, tako se mora tudi duhovnik Bogu popolnoma darovati. Zato se mi zdi prav naravno, da duhovnik ljubi Marijo. Kako bi pač moglo biti drugače? Duhovnik, ki ima ljubezen do Jezusa v najsv. Zakramentu, tudi prav otroško in zaupno rad ima deviško božjo porodnico in to mu zagotovi varstvo mogočne Device, da ostane čist in čist opravlja sveto daritev Telesa in Kervi našega Gospoda Jezusa. Naj bode Marija tvoja naj lepša, naj ljubša, naj dobrotljivša Mati in naj te

vodi v ljubezni k Jezusu, izroči se ji danes popolnoma v varstvo.

Sv. Hijacint je oznanjeval v Kiev-u sv. evangelij. Kar uderó Tartari v mesto ter ga zažgó. V tej nevarnosti zgrabi pogumni misijonar, ne meneč se za življenje svoje, temuč samo za to, kar mu je bilo najdražje. — ciborij s svetimi hostijami in Marijino podobo ter plane skozi ogenj, ki se je razdelil pred njim, in skozi valove reke Dnieper, ki so ga čudežno nosili, in se reši.

Srečen boš, dragi novomašnik, če boš ljubil Jezusa in Marijo. Življenje naše je podobno požaru in pa silni reki... Pogum, ako bodeš v solzah delal za svojega Gospoda Jezusa... Kmet seje spemladi z znojem — v jeseni žanje.... *Funtes ibant et flebant, portantes manipulos suos.* Sedaj boš delal s solzami, ali potem boš nosil snope z večnim veseljem... Ondi na konci puščave se širi obljubljeni dežela, v kateri se cedi med in mleko, ondí v domovini lepi, dragi, oj veselje, v hiši svojega Očeta boš vžival z Jezusom in Marijo neizmerno srečo ter plačilo dobrih duhovnikov!

Ljubi moji — eno besedo še — ljubite tudi Vi Marijo, prosite jo, in ona vas bo vodila tu pred tabernakelj k najsv. Zakramentu, kjer so nam nebesa na zemlji, ondí pa v večno zelene šotore, kjer ga bomo gledali ne več Jezusa skritega v podobah kruha, temuč ga gledali od obličja do obličja, kakoršen je v slavi in veličastvu. Po Mariji k Jezusu! Amen.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

X. Poglavlje.

O podlagi cerkvenih verskih razsodov.

14.

Nekteri krivoverci menijo, da je kateri si bodi človek navdihnjen, kadar hoče tolmačiti sv. pismo. Toda staviti navdihnjenje za tolmača sv. pisma, se pravi v prenapetost zabresti. Navdihnjenje je ali občno ali ni občno. Ako je občno: Zakaj so si ločeni v veri tako navskriž? Ako ni občno: Ktero znamnje pa razodeva njegovo navzočnost? Ti terdiš, da si navdihnjen prav tolmačil té ali one besede sv. pisma. Ako jih jaz čisto drugače razlagam, tudi terdeč, da sem navdihnjen, kako me zmote preveriš? Kolikor gre tebi pravice za tvojo navdihnjenost, toliko je gre meni. In vendar se jeden naju moti, ali morebiti oba. Druge luči je tedaj treba, katera zares razsveti. Načelo, katero je vsaki stranki vgodno, ne vodi nikakor k resnici, ktera je ena.

15.

Zastonj me pošiljate k onim, kateri so predstavili iz gerškega in židovskega jezika v latinski ali v naš materni; ali k onim, kateri so razlage spisali zavoljo prave razumljivosti. Želim si vodnika, kateri ne more zabresti, vsi ti spisavci pa so ljudje podverženi človeški slabosti. Zraven tega nimajo predstavljavci in razlagavci nobene pravice, da bi nam stavili svoje misli za vodilo naših misel in tolmačenj.

16.

Kdo je tedaj oni zvesti tolmač, katerega se smem deržati brez strahu, da me ne ukani? To je sv. katoliška Cerkev od samega Boga opravljena, to je nezmotljivi namestnik Kristusov. Sv. pismo je le nema postava, in tirja živo in večno oblastnijo, ktera razjasnuje in določuje somisel in pomen ujevovih čerk! Ako se vname tožba med bratoma zavoljo dedščine, ne reši razpora očetova oporoka, temuč sodnik, ki jo presodi. Taka je v prepiru zastran smisla sv. pisma. Ako jih ne reši vidna cerkvena oblastnija, ne bo jim konca na veke. Tej je Sin Božji izročil uk vere in obljubil svojo vedno navzočnost in pomoč sv. Duha, ktere si je svesta, kadar se po vzgledu apostelnov v razsodu zedini. Glej IX. St. 6. 8. Prederzno je torej, ako kateri si bodi današnjih liberalcev za podporo svojih krivih terditev seže po sv. pismu in proti pravici sv. Cerkve stvar zavija po svojih strastih.

Ad coercenda petulantia ingenia decernit s. synodus, ut nemo suae prudentiae innixus in rebus fidei et morum ad adificationem doctrinae christianae pertinentium sacram scripturam ad suos sensus contorquens, contra eum sensum, quem tenuit et tenet s. mater Ecclesia, cujus est indicare de vero sensu et interpretatione scripturarum sanctarum, aut etiam contra unanimem consensum patrum, ipsam scripturam sacram interpretari audeat. Conc. Trid. s. m.

17.

Ne mislimo, govori sv. oče Jeronim, da je sv. evangelij v besedah sv. pisma, temuč v njihovem smislu.*) Kakor tedaj Cerkvi verujemo, kader nam pové, ktere knjige so sveto pismo; tako ji moramo verjeti, kadar nam oznanuje, ktere smisla je sv. pismo. Zastonj bi ji bil Jezus izročil versko zalogo, ako bi je ne bil obdaril z razumnostjo njene vsebine. Ni nam za besede sv. pisma, temuč za njene reči, za zapopadek nam je.

18.

Razlaganje postav se ne prepušča termi narodov; zaupamo je gosposkam, pooblastenim od

*) Non putemus in verbis scripturarum esse evangelium, sed in sensu; non in superficie sed in medulla; non in sermonum foliis sed in radice rationis. S. Hier.

vladarja. Razlaganje besede božje, ki je neskončno častitljivejša, pa bi se zaupalo vernim poprek; kaj? Ženska, rokodelec, dervar bi bili tolmači božjih govorov. Kolika nespamet! Trohe izverstnosti sv. pisma ne razumeva, komur so taki tolmači po volji.

19.

Resnici, očivestno iz sv. pisma speljani, gre ista verljivost, ktera gre resnici tam v določnih besedah zapisani; ker rodi resnično pravilo samo posebi resnične izsledke, kakor pričajo krivi napčni izsledki sami posebi krivost, napčnost pravila, iz katerega izvirajo. Govorim o nasledkih, ki so v očitni zvezi s svojim pravilom, in so zato njegovi pristni razcvetki.

Ea quae evidenter deducuntur ex scriptura sacra, perinde habenda sunt, ac si in scriptura sacra expresse continerentur. S. Greg. Naz.

20.

Vse, kar se v sv. pismu v besednem smislu ne vjema z nauki kerščanske npravnosti ali vere, se mora tolmačiti v prenesenem smislu.*) To pravilo, ki je od sv. Avgušтина, nas svari, da ne tolmačimo po čerki onih besed, ktere pripisujejo Bogu naše lastnosti, slabosti, strasti, kakor oči, roke, jezo, čert, spomin, kes, maščevanje itd. Gospod Bog je neskončna svetost in popolnost. Take besede razodevajo v prilikah po naši mišljavi njeno notranjo in zunanjo delavnost.

21.

„Kader bereš sv. pismo, misli, da ti sam Bog govori, kakor ti v molitvi k njemu.*) Beri tedaj s priserčnim spoštovanjem. Kdor se pri tem berilu tako malomarno obnaša, ko navadno pri branji svetih knjig, silno žali sv. pismu dolžno spoštovanje, ker meri božjo in človeško besedo z isto mero. Zato naj verniki prebirajo le sv. pismo, ktero je cerkveno in ima od Cerkve poterjeno razlago.

(Dalje nasl.)

Stolp je.

III.

Noč je prešla, dan pa se je približal. Verzimo tedaj od sebe dela teme, in oblecimo orožje svetlobe. (Rim. 13, 12.)

Veliko je že po svetu stolpov svetilnikov z električno lučjo. „Najmočnejšo luč ima neki svetilnik v Houtholmu. Moč luči je za dva milijona sveč, ter se vidi 35 angleških milj v daljavo. Na tisoče ptičev je pri svetilniku našlo smert, ker jih je privabila luč s toliko močjo, da so z razbitimi glavami pocepali

*) Quidquid in sermone divino, neque ad morum honestatem, neque ad fidei veritatem proprie referri potest, figuratum esse cognoscas. S. Aug.

*) Quando legis, Deus tibi loquitur: quando oras, Deo loqueris. S. Aug.

ob zidovju svetilnika na tla.“ („Slovenec“ 1889 št. 282). Z elektriko so že mnoga mesta razsvetljena v temni noči, in vedno se javljajo zdaj tu, zdaj tam predlogi za vpeljavo električne razsvetljave. Zlasti v velikih tovarnah imajo sploh taka svetila.

Na veliki poslednji razstavi v Parizu (1889) je svetilo 1500 električnih svetilk na lok in 10.000 žarčih, a letos bode svetovna razstava v Čikagi v nočeh razsvitljavana po 127.000 električnih svetilkah, in za pripravo te silne razsvitljave bodo porabili toliko parnih strojev, kolikor moči ima 24.000 konj. Res velikanske iznajdbe in ogromen napredek človeštva v strokah pozemeljskega telesnega življenja. Toda kjer je dosti ognjenih snovi nakopičenih, je tudi nevarnost silno velika za nesreče, grozeče človeškemu življenju. Nu v Čikagi, da se nič ne bojé ognja, ker imajo vsak dan 142 milijonov litrov vode na razpolaganje; vendar menda popolnoma brez vsega strahu niso Čikažani. Tako je, čim svitlejša je pozemeljska luč, tem nevarniša. Pri oljnatih lešerbah je manj nevarnosti nego pri svitlejših petroljkah, in pri bliščečem plinu (gazu) je bolj varno nego pri „brilantnih“ električnih svetilih. In vsa ta naša pozemeljska svetila se umaknejo solnčni dnevni svetlobi.

Razum človeški, ki je bil vsled izvirnega greha otemnjen, vendar ni bil popolnoma ugašen, daja sicer nekaj svetlobe, a največji veleumi starega veka so spoznavali nezadostnost svojega uma, ter so hrepeneli po višjem nadzemnem razsvitljenju. „Bila je prava luč, ktera razsvetljuje vsakega človeka, kateri pride na ta svet. Na svetu je bil, in svet je po njem storjen, in svet ga ni poznal.“ (Jan. 1, 9. 10.) „Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki je v naročji Očetovem, on nam je oznanil.“ (Jan. 1, 18). Velika nespamet bi bila, ako bi kdo terdil, da je ni druge luči na svetu, kakor ona, katero si mi sami na svetu prižgemo. Vendar je živel svoje dni tudi tak učenjak (?) čudak; Mezeraj mu je bilo ime. Mezeraj je imel vedno tudi v najlepših in jasnih poletnih dnevih luč prižgano na svoji mizi, pa ne zato, da bi gorela k časti Božji, Matere božje, ali kakega svetnika, temveč, češ, da okoli njega je vse le temna noč. Ko ga je obiskal kak prijatelj, mu je gospod Mezeraj svetil s svojo lučjo do vrat, naj si je tudi poldnevno solnce v sobo sijalo. To mu nikakor ni šlo v glavo in ni hotel vedeti, da njegova lučica čisto zgine pred bliščečo solnčno svetlobo. Vtratil si je to čudno misel, da okoli njega vlada mračna temna noč, in nihče drugi kot on da jo mora razsvitljevati s svojo berlečo lučico.

Veliko naslednikov v duševnem oziru ima ta Diogen-Mezeraj, ki ob belem dnevu kerščanstva s svojo lastno lučjo meni pregnati srednjeveški mrak svete kerščanske katoliške vere. Svojo napačno bedasto mnenje, svoje derzne podimene proslavljajo taki nazorni učenjaki kot jedino pravo luč prosvete za celi svet, dasi ž njo ne morejo svetiti kot le nekaj pedi okrog sebe, in gorje narodom ako sledé takim slepilno omamnim naukom. (En primer iz najnovejše dobe ne bo menda odveč.)

Angleški naravoslovec Darwin uči, da na svetu se je vse razvilo iz manjšega k večjemu,* iz slabotnega k močnemu, in da v boju za obstanek ali za življenje vselej močnejši premaga. Ta boj, pravi, je

*) In vendar ne šavraši Darwin in ne kdo drugi še ni dokazal, da bi bili pučji ali opice splošno po svojem plemenu za pol palčka večji kot so bili pred tisoči let.

brezmejin po celem svetu. Povsod se nahaja, kjer se srečati dve nasprotni moči. To je najvišje pravilo vsega napredka; da, mi si celó naše zemlje ne moremo misliti brez njega. Za veliki blagor človeškega društva je v naravi zagotovljena zmaga močnejšega. Viri človeškim živlom (hrani) rasto le v aritmetiški meri, a ljudstvo se množi v geometriškem številu. Zatò mora močnejši slabjšega, oborožen neoboroženega uničiti.*) (Hörnes. Die Urgeschichte des Menschen. Wien 1892. stran 45.)

Knjiga je lepo pisana, z mnogimi ilustracijami okrašena, navaja najnovejše izkopavine iz prazgodovine človeške, in posebno dijakom srednjih in visokih šol namenjena. Toda gorjé dijaku, ki v kerščanski veri ni uterjer, luč svete vere mu bode otemnela ali morda popolnoma ugasnila.

Novo poganstvo, ki od večne luči noče nič znati, zabredlo je zopet v černo noč, in „noč ima svojo moč,“ toda uničujočo, surovo moč. Kar je slabotnega naj pogine, kar se ne more braniti naj se umori! Kdor se takih staropaganskih načel derži, tava še v gostem mraku, naj skuša tudi z najbolj umetnimi sredstvi, z duševno elektriko, to terdo noč razsvetljevati. „Ako bi kedo po dolgi, denimo celo leto trajóci, temni ledeni noči, ko zopet prijazno zlato solnce zasveti, in se ga vse kar je živega na svetu, raduje in veseli, — vendar le rajši ostal v temi in trepetal mraza in lakote, ne bi to bilo nenaravno? rekli bi takemu človeku, da ni pri zdravi pameti, da je samomorivec. Kaj bomo pa onemu rekli, ki nič ne čuti, in noče vsprejeti nebeske luči, Kristusa in njegovega svetega evangelija, ki je prisinila na svet po dolgi strahoviti noči poganstva?

„Noč je prešla, dan pa se je približal. Dan je Kristus in njegova beseda, in milost božja. Dan je v nas, v naši vesti. Dan je nad nami vsevidijoče oko božje, ki bistro gleda v najskrivnejše kote našega serca. „In terdnejšo imamo besedo preroško, na katero po pravici pazite, kakor na svetilnico, ki sveti na temnem kraju, dokler dan ne prisije in danica vzide v sercih vaših.“ (2. Petr. 1, 19.)

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (Misijon.) „Srečni in zlati čas sv. misijona, o da smo čakali ga tudi mi!“ Tako prepevali so za dobro in lepo vneti šentviški farani o času misijona, ki je bival osem dni pred zahvalno nedeljo, katerega so se pa tudi kljubu mnogim opravkom, kajti so rokodelci, poljedelci, delavci po ljubljanskih tovarnah — vdeleževali se ga mnogoštevilno in z veseljem. Preč. gospod župnik povabili so preč. gospode lazariste, K. Heidriha, U. Nežmaha in Jožefa Ferjančiča iz Ljubljane, ki so vodili prelepo opravilo sv. misijona. Imeli so vsaki dan 3 cerkvene govore, v katerih so prav temeljito, a tudi priserčno razlagali resnice Božje, ter vernim poslušavcem na serce govorili. Tudi spovedovalo se je obilno. Prišla sta na pomoč zadnje dni misijona še dva očeta frančiškana, tako da je bilo 7 spovednikov skoraj še premalo obilnemu številu spovedancev. Ako

še omenim, da je bilo vsaki dan po 7 svetih maš (2 z blagoslovom), da se je molil vsaki dan rožni venec, sv. križev pot in litanije, da je bila vzlasti lepa večerna pobožnost (križev pot, litanije, pridiga), pri kateri je bila cerkev natlačeno napolnovana, ter moram reči, da so res o tem zlatem času sv. misijona obilniše tekale milosti „znad večnega trona“ Šentvidskim faranom.

Ne malo v povzdigo misijonske slovesnosti pripomoglo je lepo petje, ki se vzderžuje in goji cerkvi dostojno tudi pod novim vodjem g. nadučiteljem J. Žirovnikom.

Osobito lep in zaupljiv je bil sklep misijona. Prišli so iz Ljubljane na zahvalno nedeljo popoldne stoljni kanonik, župnik in dekan, preč. gosp. J. Flis, ki so najprej slovesno blagoslovili prelepi podobi Serca Jezusovega in Marijinega, kateri je prav vkusno izdelal slikar — domačin g. Miroslav Tomec, sedanji koralist pri mariborski stoljnici; bil je 20 lét pevodja v Št. Vidu in imel je veliko skerb za častno in dostojno cerkveno petje. Potem pa so vodili slovesni sprevod s sv. Rešnjim Telesom, ki je bil res veličasten.*) Prišli so namreč k procesiji tudi Šišenci, ki sicer le enkrat na leto, o vseh Svetih, obišejo svoje ranjce na šentvidskem pokopališču; tudi ti so se vdeleževali sv. misijona, ter se tudi pri sklepu sprevoda vstopili, gredé za svojim bandom. Udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa šli so za svojim bandom, kakih 80 parov, z gorečimi svečami, katere so cerkvi darovali. Vdeležili so se procesije tudi vsi šolarji z gg. učitelji in gspč. učiteljico in društvo rokodelskih pomočnikov s svojo zastavo. Po procesiji bila je v cerkvi sklepna pridiga, v kateri je prečast. gosp. K. Heidrich priporočal stanovitnost v dobrem s trojnico: „moli,“ „delaj,“ „terpi“ po veličastnem zgledu našega Gospoda Jezusa Kristusa, in to tako priserčno, da ostane vsem vdeležencem v nepozabnem spominu. Z zahvalno pesmijo in blagoslovom s. presv. Rešnjim Telesom končala se je prelepa slovesnost sv. misijona, kateri po milosti božji gotovo ne bode brez obilnega duhovnega dobička verlim Šentvidskim faranom in drugim vsem, ki so se ga vdeleževali.

Iz Škofje Loke. 9. listopada. Dopisovalec iz Kranja od 18. vinotoka pravi, da „Danica“ le redko-kedaj prinese kako novico iz tega starodavnega mesta. Ne veliko ali pa celo nič boljši v tem oziru nismo mi. (Op. Spoznanje kaže nado za poboljšanje: le na noge! Vr.) Toraj je vendar že čas, da tudi od nas Danica kaj poroča. Če se ne motim, poročalo se je v Danici od nas zadnjikrat o kipu sv. Janeza, katerega so postavili Škofjeločani na mostu Franca-Jožefa, ali, kakor ljudje še sedaj ta most imenujejo, na Kapucinskem mostu. Povedalo se je tudi, da se je za ta kip posebno trudil sedanji škofjeloški župnik, prečastiti gospod Iv. Tomažič. Drugo večje delo imenovanega gospoda za našo župnijo je novo pokopališče. Začelo se je to zidati letos spozladi. Delo je pa tako hitro napredovalo, da so že na rožnovenško nedeljo milostljivi gospod prošt dr. Leonard Klofutar darovali na pokopališču sv. mašo in so tudi po govoru, katerega je govoril gospod kanonik Klun, to pokopališče blagoslovili. Sedaj še zidajo mertvašnico, in tudi ka-

*) Deshalb muss der Starke den Schwachen, der Geschützte den Unbeschützten vertilgen!

*) Preč. gosp. kanonik-dekan so o tej priliki darovali naši cerkvi 36 gld., za kateri prelepi dar jim obilno poverni mili Bog na prošnjo sv. Vida!

pele še ni; vendar pa že od rožnovenske nedelje na prej pokopujejo na tem kraju.

Do vseh svetnikov prenesli so devet merličev iz naše župnije na novo pokopališče. Osmi izmed teh je bil dijak osmošolec Maksimiljan Demšar, kateri je umrl 29. vinotoka. Pokojnik je bil rojen l. 1874, in je doveršil v preteklem šolskem letu z dobrim vspehom VII. gimn. razred. Bil je vedno vstrajen v dobrem, posebno tudi v učenju, in vzgledno pobožen mladenič. Da je bil v resnici obče priljubljen, kaže njegov prelep pogreb s premnogimi spremljavnici 31. vinotoka. Razven mnogega števila domačih meščanov vdeležili so se tudi dijaki VIII. gimn. razreda v spremstvu gospoda ravnatelja Andr. Senekoviča in gosp. dr. Svetine. (Op. Bolj obširni popis je v spisu „Čertice“ itd., zato smo ta spis obkrajšali. Vr.)

Čertice iz življenja slovenskega dijaka. (S v o-
jemu prijatelju v spomin sestavil J.)

(Dalje.)

K Gospodu so vrata pred vami.
In skoz nje pravični pojdejo sami.
Ps. CXVII.

Oglejmo si dragega pokojnika tudi kot marljivega dijaka. Tako plemeniti mladenič, katerega je vodila prava pobožnost moral je biti tudi vzgleden dijak. Najboljša priča so tega njegovi sošolci, ki so sama hvala do umerlega tovarša. Nikdar ni pozabil, da je dijak, čegar namen je, bistriti si um za boj življenja. Dolžnost mu je bila prva, potem še le vse drugo; ako je izpolnil svojo dolžnost, je bil povsem zadovoljen; priznanja zato ni iskal. Od prvega začetka se je z nenavadno pridnostjo poprijel učenja, katero jedino je moglo zadostovati njegovemu po višjem hrepenečemu duhu. Z vstrajnostjo in ljubeznijo do vednosti je premagal vse težave v učenju. To mu je sladila misel na stariše, s katerimi ga je vezala goreča ljubezen in sinovska hvaležnost, ki tako vzvišeno krasi vse njegovo življenje.

Čutil je dobro, s kako ljubeznijo so ga dali v šolo in zanj skerbeli, kako ljubeznjivo so ga sprejemali, ko se je po srečno dokončanem šolskem letu nepokvarjen vračal na počitnice poživljat si dušo in telo za nove napore. Na njegovo rahlo čuteče serce je delalo vse to mogočen vtis in vedno bolj vžigalo plamen ljubezni do njih. In kako naj bi jim lepše odkril svojo hvaležnost, kakor s pridnostjo in napredovanjem v dobrem ter jim tako dokazal, da niso zastonj nanj se zanašali. Nikdar pa ni z praznimi besedami razodeval teh tako blagih čutov, skrival jih je kakor svetinjo v srcu, skrival tako dolgo, da je tudi njemu serce prekipelo. To se je pa zgodilo, ko je že ležal na smertni postelji.

Že dalj časa je nosil namreč v sebi kal smertne bolezni. Proti koncu pete šole se je bil prehladil, in napadala ga je huda bolezen v gerlu; moral se je iti zdraviti na Dunaj k učenim zdravnikom. Tu so mu gerlo ozdravili, a ostala mu je neka slabotnost, občutljivost. Njegova ukaželjnost mu ni pustila zadostnega pokoja. Precej v začetku šolskega leta je stopil v šesto šolo, kjer se je s svojo navadno pridnostjo poprijel učenja. Tako naporno delovanje je pripomoglo, da se je začela bolezen v njem razvijati, ne da bi bil sam zapazil; začel je pokašljevati. Z dobrim vspehom je doveršil šesto šolo, in v jeseni stopil v sedmo. Zopet se je poprijel učenja z vso resnobo. Dolgo časa se je ustavljalo njegovo krepko

telo vsem naporom, a slednjič je moralo omagati. Začel je slabeti, njegova prejšnja veselost in živahnost ga je začela zapuščati. A še vedno je skrival bolezen. Preveč je ljubil stariše, da bi jim s tem delal novih skerbi, rajši je sam terpel, kakor da bi videl stariše žalostne. Učenja le še ni maral pretergati a tudi bolezen se je dalje pasla. Pervo noč junija se mu je ulila kri s tako silo, da se je bilo bati nagle smerti. Prejel je svete zakramente za umirajoče. Pa Bog ga še ni odmenil poklicati k sebi, odločil mu je čas skušnje, katero je prestal kot pravi junak in verni kristijan. Skerbna postrežba dobre matere in sorodnikov, pri katerih je stanoval, mu je še podaljšalo življenje za nekaj mesecev. (Konec nasl.)

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni, v prid dušam v vicah in Sloveniji. Dragi verni Slovenci rimo-katoliški! Pretekli je rožnovenski mesec oktober. Zaupljivo ste iskreno, verno-pobožno opravljali rožnovensko pobožnost v oktobru, po namenu sv. Cerkve in sv. Očeta, njenega poglavarja, za tolike potrebe, velike sile in hude borbe, kakoršnih ima polno in povsod edinoprava sv. vera in Cerkev rimo-katoliška; borbe za tolike potrebe in nevarnosti za narode, ude te edinoprave Cerkve, ktere nevarnosti protijo vernemu-kerščansko-katoliškemu življenju narodov, tudi narodu slovenskemu v rimo katoliški Cerkvi. Tudi tukaj smo Jugoslaveni katoliški verno molili Boga in častili Marijo Devico zmagovalko, Kraljico presv. rožnovenca z zmagovalno molitvijo rožnovensko vsaki dan v oktobru

Božja milost sprejmi molitev in Božja Mati pomagaj, da bi vsi, na milijone broječi, ta mesec opravljali rožnovenci bili milostno sprejeti, in okoli sedeža Božjega vklenjeni, delali silo Sercu Božjemu za milosti, pomoči in namene sv. Cerkve in sv. Očeta

Sedaj teče otožni in nekako žalostni mesec listopad, november, pri mnogih vernih in pobožnih kristijanih, posvečen še posebno v pomoč dušam v vicah, silno terpečim. O koliko milijonov je duš v terpečem, neopisljivo strogim in bolečem očiščevanju vic, čistilišča! In med njimi so duše nam posebno dražih svojcev... Prosim dovolite mi neko milo in ponižno prošnjo za preuboge reve. V imenu Jezusa, Marije in sv. Jožefa, v imenu ubogih terpečih duš v vicah vas prosim, posvetimo še ostanek meseca novembra in dodajmo mu, kar je še potrebno za celoto, od decembra, ter nadaljevajmo še vse bolj občno in goreče sveti rožni venec za duše v vicah tudi mi sloveniki katoliki. Ko bi smel, prosil bi častite mašnike v imenu duš v vicah, da bi jim darovali kako sv. mašo, posebno pa one, za ktere se je storil poseben namen pred oltarjem sv. Jožefa tukaj, tako tudi redovne, brate in sestre družb iu bratovščin ter sploh dobre duše, naj bi v tem času vbogaine za duše v vicah darovali po eno sv. obhajilo, križev pot, mislili zanje posebej pri sv. maši ali drugo delo opravili. Rešene duše pa naj prosijo pomoč katoliški Sloveniji — še posebej za obilni sad I. slovenskega katoliškega shoda.

Iz Bosne. (Čertice, naznanila, dogodki in važni — pomisleki.) Že sem opomnil v nekem dopisu, da so se „infulirani“ opat Bonaventura, pred nekaj časom težko bolani, priporočili v molitvo pobožnih vernih Katolikov v cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru; zraven pa obljubili podariti opeke za zidanje dostojne cerkve. Iskreno opravljali so verni molitve k Bogu in vroče

prošnje k sv. Jožefu v tej prerevni cerkvi. Prečasti temu patru opatu se je zdravje in krepost prav kmalo povernila, da zamorejo v visoki starosti, vse težke dolžnosti svoje in ostrega Bernardovega — trapiškega reda krepko opravljati in se še na daljno službeno popotovanje podati. Ker so bili letos mnogi zadržki, bodo opeko za cerkev prihodnje leto priredili v zahvalo Bogu in sv. Jožefu za dobljeno zdravje.

Neki družini se je silno terdó godilo; oče in mati bolelna, otročičev 5 nezmožnih za dela in opravila, posla vse polno, pomoči od nikogar na svetu ne; zraven pa še nevarnost, vse premoženje zgubiti. V tej veliki nadlogi in sili zatekli so se k sv. Jožefu, hodili, versté se, pogosto v cerkev sv. Jožefa v Prjedoru iskreno pomoči prositi ženina deviške Božje Matere, varha, rednika in krušnega očeta Kristusovega. In prav kmalo se je vse na bolje obrnilo, sile hude so odnehale, zdravje se je očitno zboljšalo in vterdilo, delo napredovalo, z življenjem se dovoljno previdilo in mnogo se otelo zgubi.

Neka oseba, jako bolna in povse oslabela, poleg pa popolno siromašna, sliši praviti, da se začne v cerkvi sv. Jožefa opravljati oktobrova rožnovenska pobožnost; silno žalestna, ker ne more v cerkev, se priporoči sv. Jožefu, naj ji sprosi, da bi vsaj rožnovensko nedeljo mogla biti v cerkvi pri službi Božji. Napoti se v cerkev, v velikih težavah počasi dospe v hišo Božjo, tu živo in terdoverno začne prositi sv. Jožefa, naj ji sprosi vsaj toliko zdravja in kreposti, da bi mogla nekoliko delati in v cerkev priti. Obljubi, vsaki dan iti zgodaj v cerkev k rožnovenski pobožnosti, celi mesec. Drugi dan se počuti krepkeje in ide v cerkev, v petih dneh je zdrava postala in hodila je veselo vsaki dan k omenjeni službi Božji v cerkev.

Marsikaj bi se zamoglo še povedati o milostih in pomočih, dušnih in telesnih, katere so marsikteri sprosili sebi in drugim po sv. Jožefu v tej cerkvi; toda naj to malo omenjeno, a istinito, zadostuje v spodbudo vernim Slovencem k še večji pobožnosti, češčenju in priporočilom do sv. Jožefa in večji zaupljivosti v njegove mogočne priprošnje.

Sarajevo. 7. nov. 1892. (Poterdilo.) Lepa hvala! Bog plati! Prav vesel sem bil, ko sem prejel 126 for. (intenc. in darov.) Vse sem porazdelil, kakor sem najbolje znal.

Vspeh katoliškega shoda me silno veseli. Duhovi so se razbistrili i porazdelili; to je dobro. Srečna je misel, da se pripravljajo shodi, kjer se razlaga pomen katoliškega shoda in njegovih sklepov. Da bi vsaj v vsaki dekaniji po eden bil! Ali manjka še provedene organizacije. Pa kar še ni, to more biti. Mnogi članki v „Slovincu“ so prav izverstni. Tako je treba...

Pri nas delamo, kar moremo in kar nam slabe naše moči dopuščajo. Glavni del semenišča je pod streho. Prihodnjost je sicer še nekoliko temna, ali vender se le daní in upamo, da bomo to delo prihodnje leto popolnoma doveršili. Mnogo imamo skerbi; treba, da si izvojskujemo prav vsaki korak, ki ga storimo. No, Bog je dober in nikoli ne zapusti onih, ki v njega zaupajo; vselej pošlje pomoč, ravno kadar je najbolj potrebujemo.

Zime še nimamo. Malo hladno je sicer, ali posebnega mraza pa še ni. Zato naši siromaki še ne zdihujejo preveč. Božič se približuje; sestre pripravljajo tople obleke za slabo oblečene otroke. Ako ima

kak čitatelj „Zgd. Danice“ kak petak, da ga more uterpeti, vstregel bi nam: mi bi pa za njegovo časno in večno srečo Boga prosili.

Tudi nadškofova ubožnica lepo napreduje. Samo še to, da se poplača dolg, bo pa že na trdnem stala in skora; popolnoma sama sebe vzdržavati mogla.

Spominjajte se, prosim, naše Bosne v molitvah svojih. Z Bogom!

Dr. A. J.

Torin. (Velikanska delavnost Boskovih misijonarjev.) Kako obširno delajo misijoni pokojnega Don-Boska Torinskega, kaže tudi najbolj novi oklic Don-Mihaela Rua od 30. oktobra t. l., v katerem napoveduje nove odprave svojih misijonarjev v daljne kraje. Piše namreč:

Moji dobri sodelavci in sodelavke!

Zopet se obračam do Vas naznanit vam novo in številno poslanje misijonarjev, pa ne več samo v južno, ampak tudi v severno Ameriko, v Azijo in Afriko. Razširjanje naših misijonov je toliko, da nas priganja z vso svojo dušo hvaliti Boga, in ob enem, da poskusimo vse pomočke jih podpirati. Kolumbija, Ravniki (l' Equatore), Perú, Brazilija, Urugvaj, Čili, Argentinska republika, Patagonija, Ognjena zemlja z močnim glasom kličejo, naj se jim pošilja pomoč ljudi in denara, da nadaljujejo dela, ki so se s tolikim trudom začela, in da se razširi okrožje našega dejanja. Venezuela, Messika in Paragvaj nas želijo in kličejo že nekaj let, pa tudi iz Azije in Afrike prihajajo goreče prošnje za nove misijone.

Mnogi Salezijani me prosijo, naj se jim dovoli, da bodo delili delo in trud s svojimi tovariši, ki so že misijonarji, delili nevarnosti z iskanjem duš za Jezusa Kristusa. In jest bi rad privolil v vse te velikodušne prošnje, ali skerb mi delajo troški v teh časih, ki vse toži in tarna, da so hudi in opasni.

Vender vam ne morem zamolčati, da čutim v sercu veliko zaupanje v Božjo previdnost, ktera je vselej podpirala Don-Bosko-ta in njegovega revnega naslednika v vsih podjetjih, ki se storé, da bi se spoznavalo Ime Jezusa Kristusa, našega Zveličarja in Boga našega, da bi se razširjalo njegovo očetovsko kraljestvo po zemlji, da bi se zbirali in odgojevali oddelki njegovemu božjemu Sercu tako drage mladine, in zlasti najbolj uboge in zapuščene, da se rešujejo duše ter hvalijo Gospoda. Od tod je to, da me ne premaga tudi to pot roke k Vam stegniti, Vi tako zaslužni sodelavci in sodelavke, in prositi milodara vašega usmiljenja za razna in mnoga razpošiljanja Salezijanskih misijonarjev, ki se pripravljajo za različne, ravno prej omenjene kraje.

Ena prvih teh odprav se bode napotila v Messiko (Mexico), kjer Salezijanci hočejo ustanoviti otroško ubožnico, kakoršna se pričakuje že nekaj let. Priporočam jo posebej v vašo dobrotljivost in molitev...

Mašnik Mihael Rua.

Kako lepo seme prvega pedagoga sedanjega časa, ktero toliko imeniten in bogat sad po vsem svetu rodi. Don-Bosko je razumel umetnost, iz najbolj zapuščenih in zaverženih dečkov odgojati najboljše može v duhovstvu in v vsih oddelkih človeške družbe.

Prošnja k Marijinemu presv. Sercu.

(Poleg nemškega.)

Serce Matere Marije,
Ti deviški mili cvét!
Serce prošnja ti odkrije,
Ki le ti jo znaš umét!
Ni bogastvo prošnja moja,
Ne minljivi blišč svetá;
Le ljubezen sveta Tvoja
In ljubezen Jezuščka

V tej ljubezni mene vnemi,
Cenim jo nad srečo, slaj.
Moje serce v last si vzemi,
In ne daj ga več nazaj;
A zató pa mi podari
Milo materno sercé.
Bodi bramba mi, me vari,
Ko nevarnosti proté.

Daj, o Mati! vir dobrote,
Milega mi Sinečka,
Rajski ta zaklad milote
Mi zakleni v dno sercé;
Nanj pečat prelepi vtisni —
Ime svoje presladko,
Da ne stare zinaj ga risni,
Da le Tvoje bo samó.

Vama, Jezus in Marija,
Dušo in telo darim,
Sercu sladka melodija
Sta Vidva, dokler živim;
V sercu z Jezusom, Marijo,
Celo v smert bom šel vesel,
Prišel v rajsko domačijo
Večno slavo jima pél.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim. Veliki knez Sergij, brat ruskega cara, je bil 5. t. m. s soprogo vred v privatnem zaslišanju sprejet od sv. Očeta. Pričakale so obiskovalce po šegi vladarjev papeževe plemenite straže, ki so se bili pripeljalji z dvora sv. Damaza po majordomus-u sv. Očeta, Msr. della Volpe. Skoro celo uro so bili v pogovoru s papežem, in potem je obiskal veliki knez še kardinala Rampolla. Čudno so gledali laški vladni posilniki, da ruski veliki knez ni kralja obiskal in je ravno o njegovi nepríčujočnosti prišel v Rim. Več ministrov in višjih uradnikov se je zapisalo v gostilni, kjer je stanoval veliki knez, vendar ni nikomur vernil obiskovanja, dokler ni bil pri papežu. To je storilo v papeževih krogih dober vtis. Lepa je ta priljudnost, bilo bi pa bolj želeti, pristavlja dopisnik v Solnograškem časniku, da bi ruska vlada katoliškim podložnikom dajala več prilike k spolnovanju svojih verskih dolžnosti... Mi pa molimo, da bi Bog tudi to dal in dodelil. Velikrat se je že govorilo, da v carski ruski rodovini ni brez katoliškega duha, in upajmo, da lepo sprejetje in obnašanje velikega kneza pri papežu in Aleksandroviča na Dunaju pri Njih Veličanstvu tudi ni čisto brez pomena ter ne bode brez dobrega upljava za katoliško reč.

Rim. Agencija „Havas“ je čenčala, da nekaj kardinalov je ugovor vložilo zoper politiko sv. Očeta oziroma na Francosko. Druge prazne čenče so krožile oziroma trojne vladarske zveze in kardinala Rampolla, kar tudi nič ni res. Papeževa politika je: „Iščite najpred Božjega kraljestva!“

Plemeniti mož. V steklarnici J. V. Smitha v Hartford City v Indijani prišli so pred kratkim 4 možje ob življenje. Podjetnik ni bil dolžan dati nobenega odškodovanja, a vendar je dal ponesrečence na svoje stroške pokopati, izplačal je takoj vsaki udovi 1000 dolarjev ter zapisal njih imena v plačilni list, da bodo vsak teden prejemale znesek, kakoršnega so poprej njih možje. S tem činom se ni le pokazal blagodušnega delodajavca tem četverim vdovam, temveč lep izgled vsemu ostalemu svetu. Ako bi vsi delodajavci tako kerščanski mislili, ne imeli bi sedaj one grozne pošasti, katero zovemo „delavsko vprašanje“ in štrajke.

Socijalno vprašanje v Ameriki. Vradna poročila ameriška od l. 1847—1860 poročajo le o 74 štrajkih. V preteklih 15 letih pa je bilo v Zedinjenih državah že nad 6000 štrajkov. Od l. 1881—1899 štrajkalo je že nad milijon delavcev. A štrajki ne škodujejo samo podjetnikom in državi, temuč delavcem samim, ki dosežejo namesto povišanja plače navadno njeno znižanje.

Kolumbova slavnost. Na Španjskem se je veršila velika svečanost v spomin dne po 400 letih, ko je odplul Kolumb ne daleč od Palosa na široko morje. Ladija popolnoma slična Kolumbovi, odveslala je iz pristanišča ob 6 uri zjutraj, tedaj ob isti uri, kakor Kolumb. Minister Marine Montigo bil je na vojni ladiji Legaspi. Jadrati so mimo samostana La Rabida, raz kterege so vihrale zastave vseh Združenih držav. Uro daleč jadrati so izven pristanišča, vsidrale so se druge ladije, katere so se vdeležile sijajne svečanosti. Ladije so bile v dveh verstah, po sredi njih je veslala „Santa Maria“ med gromenjem topov. Paloški župan odposlal je telegrafično pozdrav predsedniku Združenih držav, za kar se mu je predsednik Harrison takoj zahvalil.

Št. Pavel, Minn. V sv. Tomaža semenišču, Merriam Park, se je pričelo novo šolsko leto z dnem 6. septembra. — Nadaljnim vodjem semenišča je imenovan preč. g. Byrne, ki je bil doslej duhovni pastir v Minneapolisu. Na njegovo mesto pride preč. g. J. J. Keane. — 11. septembra je prišel preč. g. J. M. Solnce sv. misijon za Slovence v Butte City v Montani. Obiskal bo tudi sosednja mesta v Montani in Kaliforniji. Kolika gotovo dušna dobrota našim rojakom v Ameriki, ki dostikrat nimajo prilike poslušati slovensko pridigo in spovedati se pri slovenskem duhovnu v domačem jeziku!

Forestville, Michigan. Katoliška, tri milje od onod oddaljena cerkev je pogorela. Ogenj je nastal med službo Božjo. Množica je derla skrikom pri vratih venkaj. Nekaj žensk in otrok je bilo pri tem nevarno poškodovanih. Škode je 3500 dolarjev; cerkev ni bila zavarovana.

Dahomé. Kakor naznanjajo, so Francozi daho-mejsko vojno 3. in 4. novembra premagali in uzeli glavno mesto Kana. Ako Francozi vso deželo v oblast vzamejo, kar je znati, ker general Dodds hoče Kano razdijati, potem bo morebiti konec strahovitih morij in človeških daroklavščin v tej nesrečni zamurski deželi, v kateri je očitno sam satan gospodoval.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostolstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Irci.

b) Posebni nameni.

19. **S. El'zabeta.** Pospeševalci molitvenega apostolstva. Imenitno gospejstvo za pravo katoličanstvo. Vincenske in Elizabetinske družbe. Dekliški azil.

20. **S. Feliks Valonski.** Francoska dežela. Djanje zoper sužnjost. Duše v hudih poskušnjah. Dosega neke doželjene okoliščine v življenji. Zgubljena oseba.

21. **Marijino darovanje.** Marijanske družbe. Spreobrnjenje framasonov in judov. Grozno vtopljeni grešniki in grešnice.

22. **S. Cecilija.** Pospeševanje spodobne cerkvene glasbe. Pridobljenje odgojne mladine. Popotni.

23. **S. Klemen.** Moški, da bi se goreče vdeleževali pobožnih vaj. Misijonska vstanova, da bi se vravnala. Delo in pomoč mnogim.

24. **S. Janez Križev.** Karmelski red. Pomnoženje misijonskih redov. Rafaelovo društvo. Spreobrnjenje sovražnikov Cerkev in samostanov.

25. **S. Katarina.** Kerščanska veda. Šolsko vprašanje. Tehtno vednostno podjetje. Brezbožni stari ljudje.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Da bi se neki mladenič bolj k Bogu obrnil. — Žalosten oče priporoča v molitev svojega sina, ki nima veselja ne do cerkve in ne do molitve, pa tudi sam sebe, da bi bil rešen dušnih in telesnih sovražnikov. — Odvernjenje nekega velikega pohujšanja na živo priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca in sv. nadangelja Mihaela. — Trije bolni duhovni za pomoč. — Za zdravje in srečo pri zaslužku — Oseba za zdravje. — Mladencé za odvernjenje hude bolezni.

Zahvala.

V neki nujni, osebnej zadevi, na kateri mi je bilo mnogo ležeče, iskal sem pomoči pri žalostni Materi Božji na Gradu (v Mirni pri Gorici). Opravi sem tudi tridnevnicu v čast presv. Serca Jezusovemu, v čast Žalostni Materi božji in sv. Jožefu ter se zaobljubil, da se javno v „Danici“ zahvalim, ako bom uslišan. In res: kljubu vsem zaprekam dosegel sem, kar sem prosil. Spolnovaje svojo obljubo kličem, polen hvalečnosti vsem, kateri s'e v potrebah: iščite milosti pri presv. Sercu po priprošnji žalostne Matere Marije in sv. Jožefa!

Duhoven goriške nadškofije.

Listek za raznoterosti.

Bratovščina naše ljube Gospe presv. Serca se še vedno razširja med našim vernim

narodom. Število udov pri ljubljanski podružnici je pred nekaj dnevi preseglo 150.000. Zlasti iz Belokrajine in Goriške goreči dušni pastirji neprenehoma pošiljajo novih udov. Naša ljuba Gospa jim obilo poverni njihov trud!

V bodoče naj se čč. gospodje v bratovskih zadevah blagovolijo obračati do podpisanega.

Matija Mrak,
stoljni vikarij.

Hudo zbolel je prečast. g. župnik Anton Namrè ki bodi z drugimi bolnimi gg. duhovni v serčno molitev priporočen.

Č. g. Jakob Poličar, župnik v Podbrezji, velik dobrotnik dobrotnih naprav, je umrl 15. t. m. Rojen je bil 5. aprila 1807 v Naklem, posvečen 1834. Naj v miru počiva.

V Gradcu je po kratki bolezni 12. t. m. umrl gosp. Andrej Komel pl. Sočebčan, c. kr. major v pokoj, znani pisatelj vojaške knjige v slovenskem jeziku. Bog mu daj večni mir.

Dunaj. Ruski carovič Nikolaj Aleksandrovič je 12. t. m. zvečer ob 3/4 9 s cesarskim posebnim vlakom došel na Dunaj in je bil z naj večimi slavnostmi sprejet od Nj. Veličanstva, cesarske sorodovine, vojaštva it.

Obljudenje naše zemlje pomnoži se povprečno vsako leto za kacic 6,000,000 ljudi.

Najstarejše katakombe so katakombe tebanških kraljev, stare okoli 4.000 let. V rimskih katakombah počiva okoli 6,000,000 merličev, v pariških pa kake 3,000,000.

Gledališča gcré. V New-Yorku je pogorelo 27. avgusta veliko operno gledališče „Metropolitan“, jedno najlepših in najdražjih. Požar je uničil tudi dragoceno zbirko knjig.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Preč. g. župnik zlatomašnik Jan. Potočnik 5 gld. — Č. g. kapl. Fr. Avsec 2 gld. — Čast. g. župnik Jan. Ažman 5 gld. — Novakovi iz Idrije 2 gld. — Neim. 1 gld. 50 kr. — Za tri sreberne svetinje na spomin I. slov. kat. shoda iz Vipave 4 gld. 50 kr. — Fr. Dragar 1 gld. 20 kr. — Č. g. župnik Mat. Jereb 1 gld. 80 kr. — Č. g. J. D. 1 gld. — Nektere dobrotne roke 1 gld. — K. P. 1 gld. — Dober prijatelj z napisom: „Revež revežu za reveže“ — starega srebra: 4 vel. in 5 manjših terdnjakov, 7 st. dvajsetic, 15 st. petnajstic, 14 st. desetec in 25 komadičev drugega st. srebra. (Bog daj dosti tatic „revežev“, ktere naj Bog živi in „obogati“ z vsimi drugimi dobrotniki mladine vred! Vr.)

Za sv. Detinstvo Č. g. župnik Fettich Frankheim 12 gld. 70 kr.

Za Marijanišče: Č. g. župnik J. Mrak 2 gld.

Za afr. misijon: Č. g. župnik S. Žužek iz Vodice 5 gld.

Za razne potrebe: Č. g. župn. S. Žužek 9 gld.

Za misijone: K. P. 1 gld.

Za pariško brat. za duše v ricah: K. P. 1 gld.

Za tiskovno društvo: Č. g. Mat. Jereb s Kroke 1 gld.

Za katol. družbo: Č. g. župn. Mat. Jereb s Kroke 2 gld.

(Op. Tudi za „Dan.“ in „Slov.“ oddano. Vr.)